

nævnte skrivelse og det af justitsministeren i sammes skrivelse af 2. juni d. å. udtalte.*) Efter disse udtalelser må jeg, når der fra juridisk side er givet udtryk for så stærke betænkeligheder med hensyn til den erstatningspligt, som en afløsningsbestemmelse måtte kunne medføre for staten, allerede derfor mene det urigtigt at søge denne sag videre fremmet. Dette synspunkt mener jeg også at have fundet tilslutning til i det af fiskeriministeriet nedsatte lovrevisionsudvalg, hvis betænkning ligger til grund for nærværende lovforslag, jfr. betænkningens side 16, hvorefter ses, at revisionsudvalget heller ikke for sit vedkommende har ment at kunne have til opgave at udarbejde forslag om en afløsningsordning.

Med hensyn til det andet spørgsmål om, hvorvidt en regulering efter de af lovrevisionsudvalget foreslåede regler vil være rimelig og hensigtsmæssig, skal jeg tillade mig at henvise til mine udtalelser under lovforslagets første behandling i folketinget, jfr. folketingstidenden sp. 477 og 478. Som jeg dér har fremhævet, er jeg af den opfattelse, at selvom der ikke gør sig juridiske betænkeligheder gældende af samme art som ved spørgsmålet om en egentlig afløsning, vil det være urigtigt at lovfæste en ordning, der efter min formening medfører en begrænsning i ålegårdsejernes velerhvervede rettigheder, idet jeg i denne forbindelse må fremhæve, at de nuværende ålegårdsberettigedes rettigheder er erhvervet i god tro, og at der ved overdragelse af ejendomme, hvortil der knytter sig ålegårdsrettigheder, er taget hensyn til rettighedernes tilstedeværelse ved fastsættelsen af ejendommens købesum, ligesom rettighederne er taget i betragtning ved ejendomsskyldansættelsen og derved for skatteberegningen.

ad 2.

Afskrifter af de ønskede to udskrifter af landsrettens og Højesterets dom i ålegårdssagen: fisker Gerhard Hansen mod fisker Carl Martens, vedlægges i 15 eksemplarer.*)

ad 3.

Efter den af Højesteret i den under 2 nævnte sag: fisker Gerhard Hansen mod fisker Carl Martens, afsagte dom kan domstolene selvstændigt tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt et redskab er en ålegård, og det er hermed fastslået, at domstolene har adgang til på dette punkt at efterprøve ålegårdsnævnenes og ålegårdsovernævnets kendelser. Derimod må nævnen selvstændigt og uden rekurs til domstolene kunne træffe afgørelse med hensyn til, hvor langt ålegårdsejerne må føre deres ålegårde ud, og hvor fiskerne kan sætte eller bruge deres redskaber uden at skade det af ålegårdsejerne drevne fiskeri med ålegårde, samt om andre spørgsmål angående udøvelsen af den ålegårdsejerne tilkommende ret til fiskeri med ålegårde, herunder også erstatningsspørgsmål.

I 5. stykke i kammeradvokatens ovennævnte skrivelse af 19. marts 1951 har kammeradvokaten iøvrigt redegjort herfor, og denne redegørelse kan jeg ganske tilslutte mig.

ad 4.

I konsekvens af det under 3 anførte vil nævnenes behandling af tvistigheder mellem ålegårdsejere og frie fiskere navnlig få sin betydning derved, at nævnen træffer afgørelse med hensyn til, hvor langt ålegårdsejerne må føre deres ålegårde ud, samt hvorvidt det af de frie fiskere drevne ålefiskeri er til skade for fiskeriet i ålegårdene. Ligeledes vil nævnen få betydning derved, at de har adgang til at træffe afgørelse med hensyn til erstatning.

Selvom nævnen ikke hidtil, når et redskab er anerkendt som ålegård, har brugt den dem tilkommende beføjelse til at begrænse ålegårdenes udstrækning fra kysten, kan det ikke lades ude af betragtning, at nævnen fremtidig vil bruge beføjelsen, ligesom det må fremhæves, at nævnen gennem behandlingen af sagerne i en lang årrække har erhvervet sig et godt kendskab til de ovennævnte øvrige spørgsmål, som kan komme for i nævnen, og jeg må derfor tillægge det betydning, at nævnen fortsat kommer til at beskæftige sig med disse opgaver. Jeg skal i denne forbindelse gøre opmærksom på det særdeles praktiske i, at disse spørgsmål gennem nævnenes

*) Det bemærkes, at udvalget ikke har fundet anledning til at lade de pågældende skrivelser optrykke.